

baade naar man taler om Alliancer i Tilfælde af Krig eller om de Trusler, man skal afværge ved at befæste Kjøbenhavn. Hvilken Interesse Stormagterne skulde have i vor Neutralitet, er mig aldeles usatteligt. Tror virkelig den høitærede Minister, tror noget tænksomme Menneſte, at det for en Stormagt har nogenſomhelſt Betydning, om han faar denne lille Hær med? Det tror jeg ikke; jeg tror endogſaa, det vilde være ham høit ubehageligt, da hans Soldater er indexercerede efter andre Principer, og vore ikke ere feltøvede og krigsøvede ſom hans egne Tropper; de vilde ikke kunne være ham til videre Nytte. Flaaden ſkal heller ikke friſte ham? Hvad er det da, der ſkulde friſte ham? Hvad er det for Interesſer? Det er ikke de aabne Byer. Som det ærede Medlem fra Langeland fuldstændig rigtig ſagde, kunne de ikke tage den ene By, kunne de tage den anden; de kunne lige ſaa godt tage Malmø ſom Kjøbenhavn, Helsingør eller Nyborg. Der er kun en eneſte Ting, der kunde bewirke, at en Hærmagt havde Interesse i vor Neutralitet, og det er, naar der paa vor Kyst ligger en stærk, en ordentlig bygget Fæſtning. Det kan have Betydning. Saa kunne vi spille en Rolle, idet vi kunne enten byde den til en anden Magts Tjeneste, eller en anden Magt kunde tage den. I det Dieblit det ſer, ere vi militærpolitisk intereſſante, ſaa har Folk Interesse af, hvor vi gaa hen, og hvad vi gjøre. Men det anſer jeg for at være ganſke overordentligt farligt for et lille Land. Det værſte, der kunde hælde, er, at vi ſaae nogenſomhelſt militær Betydning for Verden. Thi hvad vil Folgen blive? Netop den, at vi blive erobrede. Diſſe Fantasterier, der fremkomme, naar man ſiger: Blot vi kunne ſikre vor Neutralitet, ere urolige Drømme, ſom have ſin Rod i Stormagtſtanke, ſom man ikke kan ſaae ud af Hovedet, og ſom føre til, at man tror, at man ſelv er Stormagt, tror, at man har Betydning. Det have vi ikke og kunne ikke ſaae. Men diſſe Tanter friſtede os lige fra Halvtredſerne til 1864 og førte til en Politik, ſom ingen Steder hører hjemme; intet Menneſte har nogenſomhelſt Interesse af at tage os i et ſaadant Tilfælde undtagen, naar vi ere befæſtede; thi ſaa kommer Interesſen ſtrax. Men hvad ſkal man da gjøre i ſaadanne Tilfælde? Da ſiger jeg, at for at undgaa den Fare er der efter min Mening to, ja tre Veie at gaa. Den ene er ſlet ikke at have nogen Fæſtning, thi ſaa vil jeg anſe os for fuldstændig ſikre, ſaa kan der ingen Fare opſtaa, og til at afværge den Fare, man ſaa blot kan tænke paa, nemlig Overfald og ſaadanne Ting, ſom have en

ligefrem Karakter af Overrumpling, kan man benytte andre Ting, man behøver ikke en Fæſtning dertil. Den anden Veie er at have en Fæſtning og holde den, og endelig er der den tredie Maade at indrette ſig paa, nemlig at have Fæſtningen og aflevere den hurtigt muligt til Udlandet. Det er den, der er foreſlaaet af Oldenburg, og ſom jeg finder overordentlig logiſk; jeg kan ikke ſige et eneſte Ord mod den Tankegang, jeg finder, det er en overordentlig klar og rigtig Tanke. Men jeg tilſtaar, at ſaalænge jeg paa nogen Maade kan ſlippe for at komme ind derpaa, tror jeg, jeg vil undgaa det. Derved vilde vor Selvſtændighed og vor Frihed være opgivne. Ved at bygge Fæſtninger op og ſlutte Konventioner med Tydſkland paa Grundlag deraf tror jeg, at vor Selvſtændighed er forbi. Vi have da kun tilbage at bygge en Fæſtning, vi kunne holde, eller ikke at bygge nogen. Men nu vil dog den ærede Miniſter ikke paafaa for Alvor, at vi kunne holde den Fæſtning, her er foreſlaaet bygget, mod Forſøg paa at bemægtige ſig den fra Udlandets Side. Maaſte vi kunne holde den mod en Overrumpling, men det er ikke det eneſte Tilfælde, der vil foreligge. Det er mærkværdigt, hvor kort man ſer paa Sagen. Her er ikke Tale om Overrumpling; det kan være muligt, vi kunne holde en fjendtlig Flaade borte ved ſtrax at udfæde en Neutralitetserklæring, men deri ligger ingen Verdens Ting. Derſom Fjenden vil have denne Fæſtning, og det vil han naturligvis være nødt til i Tilfælde af, at der kommer Krig mellem to fjendtlige Magter ved Øſtersjøen, ſaa er Enhver nødt til at komme først for at ſe at ſaae Fæſtningen, og ſaa gjør han ſig den Uleilighed at tage Fæſtningen ſelv med lidt mere Anſtængſe, og ſaa vilde den ærede Miniſter vel ikke paafaa, at vi kunne hindre det ved en Søbefæſtning. Han er af den Mening, at en Søbefæſtning egentlig er en Uſjurditet, naar der ikke er en permanent Fæſtning ſom Supplement dertil. Det ſkal jeg indrømme, og det vil den ærede Miniſter viſnok ogſaa indrømme mig, at det er en Illuſion at tro, at en ſaadan Søbefæſtning vil have den mindſte Betydning i ſaa Henſeende. Nei, en Søbefæſtning vil kun have den Betydning, at den tvinger Udlandet til at bemægtige ſig den i Tilfælde af en Krig, hvad ellers intet Menneſte vilde tænke paa, men den har ikke nogenſomhelſt Betydning for Landets Forſvar. Mod den, der vil røbe Landet, vil den rimeligvis heller ikke have nogen Betydning, men den vil ſikkert have den Betydning, at den tvinger Udlandet til at tage os ſaa hurtigt ſom muligt, med andre Ord: Den